

Särlingarna

Kapitel 1

Att fly flocken var ingenting annat än patetiskt, men efter det jag gjort fann jag inget annat val än att packa ryggsäcken och kliva på första bästa buss som tog mig utomläns. Helst hade jag velat flyga direkt till huvudstaden och beblanda mig med miljoner människor. Men vargar hörde inte hemma i luften – och absolut inte i en storstad. Och inte heller på ett sunkigt litet kafé i en byhåla där det mest spännande de hade att erbjuda var en jävla vaniljlatte. Tälleby bruk hade kanske en gång i tiden varit Dalarnas epicentrum där folk faktiskt velat bo. Idag fanns blott en slumrande hög med slitna fasader och några skrämde morgonmänniskor som stirrade länge efter mig som jag vore trubbel.

Och visst hade de rätt. Hela jag var ingenting annat än en stor härva av problem.

Jag hade slagit mig ned intill fönstret med nosen högt och ryggen mot tjejen i kassan. Det rosa håret hon bar gav mig skoskav och hon hade inte släppt ögonen från telefonen i ens en sekund sedan jag klivit över tröskeln. Det luktade starkt av syntetiska jordgubbar från slushien som stod på bänken precis intill. Varenda gång isen föll ihop osade det upp ytterligare virvlar som förflyttade molekyler i luften raka vägen mot mig. Jag kväljde.

Bordet var nött och röda avskavda färgflingor fastnade i kläderna. Min rosa mössa var redan strösslad i rött och jag ångrade att jag tagit den av mig. Jag borstade bort färgen och fingrade sedan på den ruffiga träytan som vid minsta grad av oförsiktighet spetsade huden med stickor. Med en blick tillbaka mot vad som hände bakom disken var den som biträdet än chattade med såklart fortfarande bra mer intressant än att

fylla en pappmugg med bränt koffein, pumpa i en omgång sirap och hälla i en skvätt mjölk.

Rastlösheten svärmade. Den hade bokstavligen dragit mig av bussen. För ett svagt ögonblick hade jag trott tillräckligt mycket på att det jag sökt efter funnits i närheten, bara för att direkt bussen slagit igen dörrarna bakom mig ångrat allt. Jag stampade med foten i golvet och lade mig över bordet. Tre veckor av detta hade satt pränt i hjärnan – förmågan att bara sitta ned, låta lokaltrafiken föra mig vidare och hoppas på en inre frid att finna mig var som bortblåst. Nerverna surrade likt en bisvärm försvarande sin drottning. Jag undrade om suget efter en shot espresso var ett nödvändigt ont eller om det fanns andra sätt att spruta igång adrenalinet. Kanske att jag borde ändra beställningen eftersom jag i den här takten skulle få sitta till nästa morgon innan den blev klar.

Jag sträckte mig efter silverärret på högra sidan om huvudet, strax nedanför tinningen och täckte det med fingret. Klådan. Det var någonting i luften, någonting som kittlade alla sinnen.

Och därefter såg jag honom på andra sidan vägen.

Till en början var det som att titta på någon som inte var någonting annat än lång, mörk och löjligt snygg. Den typen som fick trafiken att stanna och orsakade ännu mer kaos i väntan på de medicinska sirenerna. Men det var ingenting i jämförelse med varningsklockorna i mitt huvud. I samma ögonblick som närvaron träffade mig insåg jag att han var mer av ett bekymmer i Tälleby bruk än vad jag någonsin skulle vara. Det var som om en magnet drog i mig, som gjorde mig både fuktig och spänd på samma gång. Vargenergin var påtaglig, och inte vilken varg som helst. En alfa.

Skit.

Jag tackade det tjocka skyltfönstret att hålla min doft borta från honom. Men att han fanns här tydde på att han redan var medveten om min existens – sättet han förde sig på, hur de mörka ögonen brände med glödande intensitet och den subtila auktoritet som sipprade ur huden. Ensamvarg eller inte, man ignorerade bara inte någon som honom.

”Fantastiskt”, sa jag i en utandning och drog mössan över öronen för att gömma ärret.

Alfan var kvar på andra sidan vägen. Blicken scannade området nog intensivt för kaféet att baka alla kakor på. Men jag tänkte inte stanna för att låta honom dra mig tillbaka in i samma slags drama som jag nyligen lämnat. Jag var inte ute efter att låta ytterligare en alfa göra anspråk på mig, så jag gjorde vad varje självrespekterande varg hade gjort. Jag slängde ryggsäcken över axeln och kastade mig mot bakänden av kaféet, mot skylten med stort WC i hopp om att finna en annan väg ut.

Vad fan gör du här alfa?

I samma sekund jag tänkt tanken tog han det första klivet mot kaféet.

Och i samma andetag krockade jag rakt in i biträdet. Det skarpt rosa håret stack återigen i ögonen och representerade allting jag inte företrädde. Jag bar jordnära toner med chokladbrunt hår, en munktröja som var två nummer för stor och jeans som hängde lösare över formerna än vad de gjort innan jag lämnat flocken, men ingen under dessa veckor på rymmen hade varit närmare att se min ilskna varg när jag chockades av kylan som dränkte mig än hon. Plastmuggen som innehållit alla de syntetiska jordgubbarna låg tömd över mig. Jag gjorde allt för att behålla lugnet och inte skifta när den kalla vätskan trängde genom tyget. Vaniljlatten såg jag fortfarande inte röken av, så jag gav henne fingret och sprang vidare in mot toan.

I samma stund som dörren stängdes bakom mig slet jag av mig munktröjan och slängde den i hörnet. Jag hoppade till av spegeln som gav ytterligare kraft till att den föreställning jag hade om mig själv inte längre stämde. Reflektionen som blinkade tillbaka var på någon jag knappt längre kände igen. Att jag tappat vikt var det ingen tvekan om. Alla nätter på bussar och tåg hade verkligen tagit ut sin rätt. Den enda konstanten var det silvriga ärret som sträckte sig från tinningen till kinden, bred som ett finger, och som gav en hint av vad jag flytt från. Minnet av hur Samuels hand tryckte ned mitt huvud var en ständig återkommande film som spelades upp framför mig. I drömmarna var det som värst.

Det knackade på dörren, vilket drev mig tillbaka till verkligheten. Biträdet sade någonting jag inte uppfattade, då jag redan fipplade med hakarna till fönstret och

kämpade mot knakande trälistor som svällt efter år av väderskiftningar. Med en hård knuff gick den till slut upp och jag följde ofrivilligt efter, skrapade låren mot fönsterblecket för att sedan landa på asfalten i gränden utanför.

Den friska höstluften slog emot mig som en mjuk filt och vaggade in mig i en jordisk doft av förmultnande löv som lagt sig som en kudde längs med husgrunden. Jag borstade händerna mot jeansen, grimaserade åt grus som borrar sig in i huden innan jag sträckte mig tillbaka in efter ryggsäcken. Alfian kunde glömma att jag gav med mig till vad det än var han sökte mig för.

Med en snabb manöver drog jag hårt i remmarna för att gå tillbaka mot torget och busstationen. Hjärtat hamrade snabbt i varje steg bort från den olycksbådande närvaron jag knappt längre kände av, men fortfarande uppfattade. Det var som att söka skydd undan en storm – att undvika vinden var inget problem, men lukten av regn höll sig länge fast i sinnet. Tiden som ensamvarg hade gett mig gott om tid att reflektera över livet, och efter allt flocken utsatt mig för ville jag enbart åt friden som bara det mänskliga livet hade att erbjuda; tryggt och gömt bland de ovetande massorna. Människorna var inte medvetna om det, men de var mitt bästa skydd mot andra vargar. Det innebar bra mycket värre problem att visa upp vår sanna natur inför dem så jag gjorde bäst i att hålla mig till områden där det fanns folk. Tälleby bruk var därför definitivt inte någon slutstation.

Medan jag svängde in mellan husen som tog mig ut från gränden fnyste jag åt hur jordgubbsdoften fortfarande förföljde mig. Jag hade blivit av med den värsta stanken genom att dumpa munktröjan, men nosen kliade och jag gnuggade händerna mot ansiktet. En röst i huvudet – en smart, fräck liten röst som ofta satte mig i svårigheter – påminde om varje kvicktänkt svar jag borde ha kastat mot biträdet, istället för att bara kasta ut oförskämda gester. Min överlevnad i flocken hade varit beroende av att orsaka kaos för att inte fastna som min syster. Instinkterna skrek fortfarande åt mig att vända hemåt, att käfta emot, trots att det var dem som gett mig silverärret.

Jag rättade till mössan innan jag svängde ut från gränden för att öka på tempot och fortsätta flykten jag fortfarande var mitt uppe i – bara för att direkt kollidera mot en solid vägg av muskler.

"Hej sötnos." Alf an lutade huvudet åt sidan medan de mörka ögonen dissekerade mig. Näsvingarna vidgades. "Jag känner dig på en mils avstånd."

Auran svepte runt mig likt en fana i vinden, som en hands smekning. Hela kroppen både fascinerades och ryste av den psykiska beröringen, men jag tvingade mig själv att trycka naglarna mot handflatorna för att behålla koncentrationen. Jag ville sticka, ville springa i motsatt riktning, men fötterna var som fastlimmade i stenplattorna under mig. Munnen torkade och jag kunde inte ens sära på läpparna för att fukta dem. Tjattret från människorna längs gågatan omkring oss bleknade till ett matt surr medan mitt fokus allt mer drogs ihop till att bara se *honom*. Det var lockande. Massivt. Utmanande. Alf an utsöndrade en magnetism som många vargar utan tvekan dukat under för.

Men inte jag. Inte idag.

Med samma panikslagna finess som en ekorre jagad av en uppspelt hund, vände jag på klacken och sprintade iväg över torget. Det värsta med Tälleby bruk var inte läget. Jag föredrog ett mindre sovande samhälle framför pulsen av storstan. Det var människorna. De existerade knappt. Inte i den mängd jag önskat där jag gled genom en grupp människor och vidare till nästa, för att sedan stå på öppen yta igen. Ingen av dem gav mig skyddet jag behövde. Istället stirrade de efter mig där jag sprang med hjärtat bultande i samma takt som fotstegen. Önskan att vara vemsomhelst av dem hade aldrig varit större.

Jag snodde runt en av de större byggnaderna bara för att komma ut på en jättelik parkering. Tydligt var det här navet där alla lämnade bilarna för att shoppa i gallerian bakom mig. Och omisskännligt min största mardröm. Jag hade kunnat sjunka så lågt som att hänga bakom en buske, eller stammen av ett träd, men när den spruckna asfalten på sin höjd inte gav mig något mer skydd än några få grässtrån hade jag bara ett alternativ kvar – kuta utav bara helvete.

Så jag sprang.

Omgivningen förvandlades till ett virrvarr medan jag desperat sökte en utväg från alla öppna ytor. Skog. Jag befann mig för fan i ett landskap som var känt för sin jäkla natur och ändå inte en enda gran i sikte.

Längre bort smalnade parkeringen av mot en underjordisk passage som jag mer eller mindre dök in i. På andra sidan möttes jag bara av industribyggnader och ytterligare asfalt. Ryggsäcken skumpade hårt mot axlarna och jag släppte den efter mig så fort jag dubbelcheckat att telefonen fortfarande var i bakfickan. Lite kläder var inte så viktigt. Inte som mitt liv.

En doft av vatten fläktade förbi nosen och jag lyfte blicken. En älv, men allra viktigast – skog. Några få ensamma stammar reste sig på den här sidan. Stadssidan. Men skogen fanns där, på andra sidan. Jag lät blicken följa älvens riktning. Stora, virvlande strömmar som bildade vitt skum. Bara någon riktigt korkad använde älven som en sista utväg. Kanske att denna *någon* i slutändan var jag. Men det var innan jag såg bron.

Precis som andetagen kom ikapp blev alfans närvaro återigen starkare, som om det fanns ett gummiband som knöt oss samman där han var min fördröjande svans. Jag sprang i blindo mellan lokaler med stora fönster, medan han lekfullt spelade på den spända strängen mellan oss. Jag ville falla ihop varje gång vibrationerna nådde mig. Instinkterna skrek att stanna upp och låta honom komma ikapp.

Paniken steg när jag tappade all riktningskänsla. Jag lyssnade efter älven, lokaliserade åt vilket håll jag borde springa. Doften av det var fortfarande där, men blandades, lurade och lockade med tunga inslag av kemikalier och järnbruk. Höga staket och fönsterlösa fasader var allt som omringade mig.

Jag väntade inte. Jag tänkte ge vika för denna alfa lika lite som jag gjort andra vargar i mitt liv. Staketet svängde av och jag bad att avståndet snart var nog för att hålla honom borta. Ett par karlar i gula hjälmar skrek åt mig när jag sprang förbi, men jag varken stannade eller förklarade. Ord var slöseri med tid.

Slirande utefter ytterligare en vägg stannade jag ändå en stund senare med ojämna andetag och lutade mig mot väggen medan jag lade all tankekraft till att formulera nästa drag. Jag hade aldrig varit mycket för strategi utan öste på med allt jag hade. Huggtänder och klor. En rasande krigare. Vargen inombords brusade under ytan och jag tvingade mig till ett djupt andetag för att inte av ren förtvivlan skifta hamn. Jag befann mig fortfarande i människoland.

Kort därefter hörde jag det – tunga fotsteg som ekade bortanför det hörn jag precis kommit ifrån. Den där särskiljande alfagången kom rakt emot mig. För att göra situationen värre fylldes luften av hans doft, retsamt och lockande – en mix av gran, kåda och någonting aggressivt som fick hjärtat att göra en pinsam volt.

Jag tryckte hårt mot väggen och fötterna fattade asfalten till en ny sprint. Det bara måste finnas en väg ut från labyrinten av staket och väggar. Vadsomhelst.

Men turen var långt ifrån min sida när jag upptäckte hur vägen plötsligt formats om till en rondell av lastkajer. Ett U-format område med bara en enda utrymningsväg – den jag just kommit ifrån.

Alfans fotsteg saktade ned. Jag var fast i hörnet. Medan hjärtat galopperade likt en vildhäst omprövade jag mina alternativ, men innan jag ens påbörjat *någon* slags plan, kom han inom mitt blickfång. Själsäker, arrogant, med synliga muskler och alla de andra egenskaperna av en alfa som både attraherade och satte skräck. Jag stod obehagligt medveten om att ryggen redan var hårt pressad mot väggen, och han kom bara närmare och närmare.

”Du är snabb”, sa han med ett roat uttryck över läpparna – ett farligt leende som hotade mitt redan sårade ego. ”Nästan som att du är rädd.”

”Och du hade inte lagt benen på ryggen i min situation?” Till och med hjärtat himlade med ögonen åt vad som lämnat munnen. ”En alfa som jagar en ensamvarg slutar alltid lyckligt, eller hur?”

”Sötos, jag är inte här för att skada dig.”

”Den har jag inte hört förr!” sköt jag tillbaka och knöt händerna medan jag slogs mot den primära driften att skifta till varg. ”Gå din väg innan jag ...”

Alfan tog ett steg närmare, full av en mörk och rysligt presentabel bris av dominans som fick insidan att snärta till på ett sätt som lätt hade fått mig på knä. Det var av ren och skär envishet jag fortfarande stod upp.

”Din sarkasm är bedårande, Sally.”

Instinkterna brusade ytterligare. Den brådsående känslan att fly bubblade strax under ytan. Jag ögnade honom tyst och tryckte ryggen ännu mer mot väggen. Ingen visste vem jag var här. Ingen visste att det var hit jag hade flytt.

Hur vet du mitt namn, alfa?

Det ryckte i hans mungipa medan han studerade mig lika ingående som jag honom.

"Jag är inte här för att skada dig", sa han igen med en försiktigare röst, även om där fanns ett lager av tveklös auktoritet. "Mitt namn är Jon."

Jag tvingade i mig ett djupt andetag och satte händerna att trotsigt vila mot höfterna.

"Tror du att jag är dum i huvudet?" sa jag. "Jag är inte intresserad av att prata även om du påstår att ödet själv bestämt det!"

Intrigerna som kom med hävdande av de själsbundna baserade sig enbart på flockledarnas idéer om den perfekta flocken, men det var grunden i klanens filosofi. Samuel hade valts ut till mig, men inte räknat med min bångstyrighet att kuva mig under honom. Själsfränder var inte verkliga och hade ingen plats i mitt nya liv.

Jons läppar drogs ihop till ett flin. "Du kommer förvånas över hur ofta ödet lägger sig i, särskilt med de av ditt och mitt slag."

Jag blängde mot honom och himlade med ögonen.

"Varför är jag ens förvånad?" sa jag. "Varför är det så svårt att fatta att jag vill leva mitt liv utan en flock som påstår att universum redan planerat mitt kärleksliv?"

Det var med en lekfull glimt i ögat som Jon kom ännu närmare, vilket gjorde det än mer omöjligt att ignorera den dunkande energin mellan oss.

"Vad säger du om jag lovar att göra det värt din tid?" frågade han.

"Värt min tid?" Jag fnyste. "Vad är det som skiljer dig från andra alfas? Ni kommer alla med morrningar och en gnutta övermod och tror att ni kan få vem som helst på fall."

Hans flin breddades. "Men jakten är halva det roliga, inte sant?"

Fantastiskt. Precis vad jag behövde. Inte nog med den tryckande auran – han behövde vara både charmig och ha kaxig attityd.

"Jag tänker inte läggas fram som åtel för någon alfas middag", sa jag.

Till min förvåning skrattade han, ett djupt rullande ljud som spred en frisk våg av attraktion genom mig. Jag var en kämpe formad av ensamhet och oberoende – inte en dam i nöd – men jäklar vad alfan gjorde det omöjligt att tänka rätt.

”Du kan alltid försöka fly.” Hans ögon tindrade av ofog. ”Men jag är inte den som backar undan. Inte ens från en fräck liten varg som du.”

”Du har inte mött fräckhet än, alfa.”

Jon skrattade igen och det ryckte i mig att den jäveln fann situationen roande.

”Du har en vass tunga, sötnos, och det finns en flock här som mer än gärna välkomnar den.”

Jag stirrade på honom. Tälleby bruk var vargfri. Det hade inte funnits några rapporter om flockaktiviteter här.

”En flock?” Jag tvingade fram ett hånskratt. ”Du menar en grupp skurkar och brottslingar? Tror du inte de söker ordentligt ledarskap?”

”Passa dig nu”, sa han. Tonen var däremot lekfull. Ögonen glimrade fortfarande. ”Se upp med vem du kallar för brottsling.”

”Påstår du att du och ditt pack är någonting annat?”

”Varje flock börjar nånstans. Ensamvargar går ihop.” Han ryckte på axlarna och ögnade mig uppifrån och ned. ”Du skiljer dig inte från oss. Vad är ditt brott Sally?”

Jag skakade på huvudet. Ensamvargar hade ingen flock. Bara tanken på det ordet fick magen att vända sig. Minnen av mitt gamla liv påminde enbart om ändlösa politiska och territoriala tvister.

Och precis som jag återigen tänkte avfärda allt vad flockliv hette fångade någonting rosa min uppmärksamhet. Bakom Jon kikade hon försiktigt fram, biträdet med det rosa håret. Hon som praktiskt taget kastat en slushie över mig, släppte både den tappade ryggsäcken och munktröjan på asfalten runt hörnet, och jag förstod.

Hon är också varg.

”Vi är en flock.” Jon såg sig över axeln för ett erkännande av den tredje vargen innan han åter fäste de där fängslande mörka ögonen på mig. ”Vad sägs om att gå med?”

Jag blinkade.

"Ursäkta?" högg jag och blicken flackade mellan dem. "Och frivilligt ställa upp som mellanmål för särplingar?"

Jon klev närmare igen. Munnen höll kvar i det där krökta, retsamma leendet. Håren reste sig på armarna över blotta närvaron.

"Du kommer förvånas över hur väl vår grupp kommer överens." Han lutade sig mot väggen och korsade armarna. Inte ett uns av sårbarhet lyste igenom och jag visste inte vilka knappar jag vågade trycka på. "Det är dags att öppna ögonen och vara försiktig med vilka du dömer innan du stänger dörren för gott."

Mina ögon smalnade. "Och om jag vägrar?"

Jons leende smälte iväg mot någonting mer seriöst.

"Jag vill inte tvinga dig Sally. Jag kan och jag skulle njuta av det – tro mig – men jag ser hellre att du följer med av egen vilja."

Hjärtat dunkade bakom revbenen och en känslostorm av misstro lade sig över den onekliga attraktionen som byggdes i den elektriska luften mellan oss.

"Du skulle bara våga!" fräste jag. Det var på håret att jag klarade av att hålla klorna tillbaka. Vargen ville ut och helst för en stund sedan. "Jag är inte rädd för en fight!"

"Din kämpaglöd är beundransvärd", sa han medan han ögnade mig ytterligare. "Men vi vet båda att du inte har en chans."

Hans mungipa ryckte till igen. Förtroendet han utstrålade gjorde mig rasande, men jag var inte korkad nog att ge mig på en alfa vars varg jag aldrig sett. Särskilt inte när han hade sällskap.

"Jag är inte ute efter en flock eller partner eller någon annan idiotisk fantasi som du kokat ihop i din skalle." Jag tvingade ut rösten genom en dundrande puls som gjorde sitt bästa att kväva mig. "Är det så svårt att fatta att jag bara vill bli lämnad ifred?"

"Vad som är svårt att förstå är att du flyr från ett hyggligt erbjudande av principskäl", sköt han tillbaka. "Och om jag skulle gissa beror det på hur din förra flock behandlade dig som skit."

Återigen stirrade jag bara på honom och han lät mig ha tystnaden.

"Du känner inte mig", protesterade jag.

”Nej”, sa Jon eftertänksamt och för första gången mjuknade hans röst. ”Är inte det det roliga?”

Luften krackelerade med outtalad spänning. Trots den tjocka slöjan av envishet som genomsköljde mig började även en hint av nyfikenhet läcka in genom väggarna. Hjärtat rusade av orsaker som jag identifierade som halvt vettskrämd och halvt mot någonting nytt och uppfriskande – någonting jag inte upplevt på länge.

”Vad vill du mig egentligen?” frågade jag.

”Du vandrade in i mitt territorium och jag ger dig en möjlighet att omfamna någonting större, där andra alfas antingen hade jagat iväg dig eller slitit dig i stycken.” Han ryckte på axlarna igen. ”Vargar mår inte bra utan en flock. Du borde bara acceptera det.”

”Att acceptera din flock låter som en mardröm. Jag skulle hellre äta mat med en silvergaffel.”

Han skrattade till.

”Du ser tunn nog ut för att redan göra det.” Han tryckte sig från väggen. Det var bara några steg mellan oss. ”Tror du verkligen att du klarar av att överleva i längden, särskilt med tanke på vad du drog med dig till stan?”

”Vad fan ska det betyda?” sa jag mellan tänderna.

”Du har en vargjägare i hasorna.”

Jag bokstavligen kände färgen försvinna från ansiktet. Jag hade varit så försiktig.

”Vargjägare skrämmar inte mig”, ljög jag och avvärjde blicken.

”Det låter inte så dumt med en flock nu, eller hur?” flinade han.

Jag hade svårt att avgöra om han bluffade mig eller inte, men att han redan synat mig som om han kunde läsa mina tankar var det ingen fråga om. Min styrka i att läsa av situationer gagnade mig ofta långt innan någon ens öppnat munnen, men mot Jon var jag helt avstängd. Det var som att stirra mot en vägg tom på både tavlor och tapeter.

Han såg på mig, tillsynes hetlevrad som de flesta alfas, men ändå villig att dela denna bit av information med en främmande ensamvarg. Fröken rosa fnyste till.

Jag svalde och flexade fingrarna.

"Du kommer aldrig acceptera ett nej, eller hur?" sa jag.

Han lutade huvudet åt sidan. "Nej, det kommer jag inte."

"Då antar jag att det inte finns någon poäng för mig att fortsätta argumentera?"

"Nej, det finns ingen poäng." Blicken var stadig. Ogenomtränglig. "Det är ett erbjudande du inte har råd att avvisa. Vi är inte bara en flock. Vi är en familj. En familj som även kan bli din."

Innan jag fick chansen att besvara gick han de sista stegen mot mig med utsträckt hand och greppade min. Elektriciteten som dansade mellan våra handflator var både rafflande och skrämmande. Någonting inom mig skiftade. Huvudet blixtrade snabbt förbi tankar av flykt, att springa, och vargen – samma entitet som jag vigt den senare delen av mitt liv åt att undertrycka – gnydde mjukt i ett desperat försök till återkoppling av ett liv jag aldrig haft, men som jag alltid önskat.

"Fundera på det", sa Jon lågt innan han släppte mig. "Jag finns i krokarna, sötnos."

Därefter vände han om och vinkade till sig vargen med det rosa håret. Hans självsäkra gång ekade återigen mellan väggarna och lämnade mig ensam med efterdyningarna av hans lovord – en alfa som trodde sig kunna charma mig till underkastelse. Det var ett annorlunda förfarande, så långt var jag villig att medge. Att det faktiskt gjorde mig nyfiken var en annan sak.

Jag borde ha känt ilska, men istället virvlade förvirring kring hjärtat likt taggiga rankor medan jag stirrade efter dem. Jon var en spänning som brummade med en laddad, obeskrivlig styrka. Frestande och lockande. Som ett slag av olika viljor ivriga att se vilken som var den första att ge vika.

Jag kunde springa. Jag kunde slåss med varenda fiber i min kropp, men någonting sa mig att Jon bara skulle fortsätta komma tillbaka med obegränsad envishet, liksom hur månen alltid jagade solen. Blicken vilade mot mina saker jag kastat ifrån mig och som de lämnat tillbaka.

Okej alfa. Låt oss spela spelet.